

ΓΑΛΛΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΡΥΛΑ

Ο ΦΟΒΟΣ

Αί, ναι, ήτανε εξακουστός μέσα στο Παρίσι ο Ζάν Ρεβίλ για την γενναϊότητα και τὸ θάρρος του. Ἡ φήμη του αὐτὴ δὲν ήτανε τυχεῖα. Βασίζονταν σὲ πολλά κατορθώματα, σὲ δέκα μονομαχίες πού κάνανε κρότο, στὴν συμμετοχὴ του, δύο φορές, σ' ἐπικίνδυνες ἐξερευνητικὲς ἀποστολὲς στὴν Ἀφρική καὶ σὲ πολλὰ τρελλὰ, ἐξωφρενικὰ στοιχήματα, πού ἔλα τὰ κέρδιζε μὲ τὸ ἀπίστευτο θάρρος του. Λές καὶ τὸν μεθοῦσε ὁ κίνδυνος, δὲν ἔκανε ἄλλο παρά νὰ παίξῃ τὴ ζωὴ του, κορῶνα - γράμματα σὲ κάθε περίστασι, χωρὶς καὶ νὰ ὑπάρχῃ τουλάχιστον κάποιος σοβαρὸς λόγος, κάποια δικαιολογία... Γι' αὐτὸ ἀπορίσασμε ὄλοι μας ὅταν μᾶς ἀμολόγησε ὁ ἴδιος, πῶς μὴν φορὰ στῆθηκε κι' αὐτὸς ἀνάνδρος, τόσο πού ἔτρεμε μιὰν ὀλόκληρη νύχτα, μπροστὰ σ' ἕναν φανταστικὸ κίνδυνο.

— Δὲν εἶνε δυνατό! Πῶς νὰ σὲ πιστέψουμε! εἶπε κάποιος ἀπ' τὴν ἑσπέρια μας.

— Καὶ ὅμως ἔτσι εἶνε, μᾶς θεβαίωσε ἐκείνος. Δοκίμασα τὸν φρικτότερο φόβο, πού τρέμω ἀκόμη καὶ τώρα ὅταν τὸν συλλογίζομαι... Εἶνε κάτι πού δὲν ἐπιδέχεται λογικὴ. Μπορεῖ νὰ εἶνε κάποια γενναϊότητα τῆς μιά μέρα καὶ ἀνάνδρος τῆς ἄλλης, στὴν ἑνὴ ἀκριβῆς περίπτωσι... Εἶνε ζήτημα τῶν, γιατί ἔλα τὰ κάνουμε στὴ ζωὴ γιὰ νὰ μᾶς ἰδοῦνε οἱ ἄλλοι. Πρέπει νὰ τὸ παραδεχθῆτε αὐτὸ!

— Ἐπειτα ὑπάρχει καὶ κάποιος εἶδος γενναϊότητας πού μοιάζει ὑπερβολικὰ μὲ μιὰ φυγῶνα πρὸς τὰ ἔμπροσ... Ἡ ἀλήθεια εἶνε, πῶς φοβήθηκα ὑπερβολικὰ κείνη τὴ νύχτα.

— Πές μας λοιπὸν, τί ἔγινε, μιά καὶ δὲν ἔχουμε τίποτ' ἄλλο νὰ κάνουμε.

— Εὐχαρίσως. Φαντάζομαι μάλιστα πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ ὠφελῆθῃ λιγάκι ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Θὰ ἔχη περάσει πειρὰ ἕνας χρόνος ἀπὸ τότε. Ἦτανε Αὐγούστος, νύχτα... Ἐἶχα θοραβῆ τὴν ἀσκησι ζωὴ μου στὸ Παρίσι καὶ πῆγα στὰ βουνὰ ν' ἀναπνεύω καθαρὸν ἀέρα, ν' ἰσπολάσω τὴ μοναξιά καὶ τὴ σιωπὴ. Φαντασθῆτε ἕναν ἔρημο πύργο στὴς Ἄλπεις, ἀκατοίκητο ἀπὸ χρόνια, σχεδὸν ἐρειπωμένον. Ὡστόσο ὁ φύλακας δέχτηκε νὰ μοῦ νοικιάσῃ ἕνα δωμάτιον... Ἐμμεῖνα λοιπὸν ἐκεῖ λίγες ὀδομάδες, σάν ἐρημίτης.

Ἡ μόνη διασκέδασις ἦτανε νὰ πηγαῖν, τὸ ἑσπέρια, νὰ κουβεντιάσω μ' ἕναν ἄλλον ἐρημίτη, πού ἔμμενε τρία χιλιόμετρα μακριὰ, στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ πυκνοῦ δάσους... Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος, πού ἦταν πειρὰ γέρονς, εἶχε πάντα κάποια παράδοξη καὶ τρομακτικὴ ἱστορία νὰ μοῦ διηγηθῆ. Καὶ διηγόνταν μὲ πολλὰ τέχνη. Μιά φραβὰ μάλιστα, τόσο πολὺ ἐνδιαφέρθηκα γιὰ τὴν ἱστορία του, ὥστε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, κόθησα καὶ τὸν ἀκουσα ὡς τὰ μεσάνυχτα.

— Εἶνε κίβλας μεσάνυχτα! φώναξα σάν ἀκουσα τὸ ρολοὶ νὰ χτυπᾷ... Καληνύχτα, φεύγω.

— Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν κάνετε καλά, εἶπε ὁ γέροντας.

— Τί ἔχω νὰ φοβηθῶ;

κτικὴ ἐναόρκωσι τοῦ διαβόλου!

Ἡ Μαργαρίτα, μόλις ἔγινε καλά, ρίχτηκε ἀμέσως στὴ φυλακὴ τοῦ Ροάν, ὅπου ἔμμενε δέκα μῆνες κι' ὅπου ἔπλεξε ἕνα... τρυφερὸ εἰδύλλιον μὲ τὸ λακὲ ἐνὸς εὐγενεῶς, τοῦ κ. ντὲ Ροσμπάρν. Ὁ γάμος τῆς λοιπὸν ἔγινε τῆς φυλακῆς καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ τῆς δόθηκε χάρις. Ὅταν ὅμως ἡ Μαργαρίτα ξαναγύρισε στὸν κόσμο, ἔστειλε περίπατον ἀνδραρτῆς καὶ νοσταλγῶντας τὴ Βρετανία, ξαναγύρισε ὕστερ' ἀπὸ τὸ ὅσοις καὶ ἴσως περιπέτειες κοντὰ στὸ γέροντα καπετάνιο λέ Παιστούρ.

Ἐκεῖ πέρα, στὸν πατρικὸ τῆς πύργο, ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα κοριτσάκι. Ἀπὸ τὴ μέρα ἐκείνη λοιπὸν, ἡ Μαργαρίτα ζήσασε ὅλη τὴν παλαιὰ ζωὴ τῆς καὶ μεταμορφώθηκε σὲ μιὰ καλὴ καὶ στοργικὴ μητέρα.

Τὸ μητρικὸ φίλτρο, καθὼς θλάπετε, ἔκανε τὸ θαῦμα του καὶ μεταμόρφωσε ἕνα τέρας σὲ μιὰ ἡσυχὴ καὶ καλοκαρδῆ γυναικί!

ΠΩΛ ΜΠΡΕΓΚΙΕ

— Μπορεῖ νὰ χάσετε τὸ δρόμο... Κι' ἔπειτα, ἔξερὶ κανεὶς.

— Δὲν φαντάζομαι νὰ ὑπάρχουν καὶ δῶ ἀπάχηδες εἶπα.

— Μὰ δὲν θλάπετε πόσο εἶνε σκοτεινὴ ἡ νύχτα; Κυττάξτε. Θὰ βρέξῃ... Εἶστε τουλάχιστον ὀπλισμένοι;

— Ὁχι. Δὲν εἶχα οὔτε μαστοῦνι. Μπροστὰ ὅμως σὲ κείνον τὸν ἀνθρώπο, πού τὸ μυαλὸ του ἦτανε γεμάτο παιδαιστικὸς φόβος, δὲν ἦτανε θέβιας δυνατὸ νὰ φανῶ λιγὸν ψυχρός. Ἦμουν, ὅπως ἔβρετε, πάντα εξακουστός γιὰ τὸ θάρρος μου. Ἀρνήθηκα λοιπὸν τὴν φιλοξενία του καὶ πῆρα δρόμο, μέσα στὸ δάσος.

Δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω γιατί ἀισθανόμουν ἀλλαγμένον τὸν ἑαυτὸ μου. Ἄθελα, ἡ φαντασία μου δὲν ἐξεκολλοῦσε ἀπὸ μιὰ ουσιαστικὴ ἱστορία κάποιου ἐγκλήματος, μὲ φαντάζομαι καὶ πεθαμένους, πού μοῦ εἶχε πρὶν ἀπὸ λίγο διηγηθῆ ὁ γέροντος μου. Ἐφερνα στὸ μυαλὸ μου καὶ τίς παραμικρότερες λεπτομέρειες, κι' ἄλ' αὐτὰ, πού μοῦ εἶχαν φανῆ τὸσο ἀόλητα τὴν ὥρα πού τ' ἀκούω, μὲ τάραζαν τώρα μὲ μιὰ παράξενη συγκίνησι...

Ξαφνικὰ μιὰ ἀστραπὴ μαστίγωσε τὸν μαῦρον οὐρανὸ κι' ἀμέσως σχεδὸν ἀκούστηκε τὸ μουγκρητὸ τοῦ κεραυνοῦ.

Κ' ἡ θύελλα ἔξωπασε μαυισμένη τὴ στιγμή πού ἔμπαινα στὸ πυκνότερο μέρος τοῦ δάσους. Τόσο πυκνὸ ἦτανε τὸ σκοτάδι, πού δὲν μποροῦσα τίποτε νὰ διακρίνω μπροστὰ μου.

Βρεμένον ἀπὸ τὴν νεροποντὴ καὶ μουσκεμένον ἀπ' τὸν ἰδρώτα, ἀνέβηναι λαγαριασμένον τὸ θουνοῦ, κάτω ἀπ' τὸ τρομακτικὸ φῶς τῶν ἀδιάκοπων ἀστραπῶν, πού δεισίζαν τὰ σκοτάδια. Γύρω μου ἀκούω ἀπαισίους κρότους: τὰ κλαδιά πού τρίζανε, μουστριδιεῖς ἀνάσες, σάν ἀνθρώπινους στεναγμούς, σάν βογγητὰ: ὀλη τὴ γεμάτη θορύβους καὶ πόνο ζωὴ τοῦ δάσους, χτυπημένη ἀπ' τὴν καταιγίδα. Ἐἶνα' δυιατὸς ἀνεμὸς κυλοῦσε τὸ φρικτὸ παράνοτό του, σάν ἀτελείωτο θρῆνο.

Τότε μὲ κυρίεψε ἕνας τρόμος φρικτὸς, ἀκατανίκητος, ἀπερίγραπτος. Στῆθηκα τρέμοντας συγκροπος, νόμισα πῶς ἀκούω πίσω μου νὰ μὲ κυνηγοῦνε θήματα νὰ πλησιάζουν θιστικὰ, νὰ μὲ στάνουν. Θὰ τὸ πιστέψετε; ἦταν ἡ καρδιά μου, ἡ στήθῃ καρδιά τοῦ ἡρώδους, πού χτυποῦσε δυνατὰ, πῆγαινε νὰ σπῶσῃ ἀπ' τὴ λαχάρτα. Ἀρχισα πάλι νὰ περπατῶ, αὐτὸς ὁ ἡλίθιος φόβος ὅμως ὄλο καὶ μεγάλωνε, τὰ δοντῖα μου χτυποῦσαν δυνατὰ, κρῖος, παγωμένους ἰδρώτας μ' ἔλουζε ὀλόκληρο κι' ἀνακατευόταν μὲ τὴ θρογῆ πού πόνιζε τὰ ροῦχα μου. Σὲ κάθε ἀστραπῆ, σὲ κάθε θρονητὴ μιὰ κλαρὴ ἀπάντη ἀγγιζε τὸ λαϊμό μου... Ὅταν μὲ χτυποῦσε ἕνα κλαδί, πᾶγωνα ἀπὸ τρόμο καὶ ἀγωνία. Ἡ μόρτα σταματοῦσε λιγὰς δευτερόλεπτα, σάν ἀναβ...

λε νὰ ξεκουρασθῆ γιὰ νὰ ξαναρχισῆ μὲ περισσότερο μανία κι' ἀγριότητα, λυσασαμένη. Μούγκριζε καθὼς ἔσπαζε τὰ κλαδιά καὶ σκούπιζε τὸ καθεστὶ οὐτὸ πέρασμα τῆς... Ὄρες πρέπει νὰ θριασκόμεν ο' αὐτὴ τὴν ἀγωνία. Ἐπειτα, σηκώνομουν, τὰ χέρια μου ἦτανε ματωμένα καὶ μὲ πονοῦσαν.

Σχεδὸν ἔσφινκα ἡ μόρτα σάπιας, ὁ ἀνεμὸς ἐδιώξε τὰ σύννεφα καὶ φάνηκε πελώριο τ' ὀλόγιονο φεγγάρι, κατάλευκο, πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου. Εἶδα τότε τὸν πύργο πολὺ κοντὰ, μόλις σὲ ἀπόστασι ἑκατὸ μέτρον... Ἐτρεξα καὶ χῶθηκα μέσα... Ὁ τρόμος ὅμως δὲν μ' ἄφησε, ἐξακολουθοῦσα νὰ τρέμω σάν τὸ φύλλο καὶ διπλοκλειδωθῆκα στὸ δωμάτιο μου, ἔβλαβα μάλιστα κι' ἕνα θαυρὸ ἐπιπόλο πῶς ἀπ' τὴν πόρτα καὶ ἀγχορῶθηκα. Ἐτοιμος νὰ ἀγωνισθῶ ἐναντιὸν ὀλοκληρῶν στρατοῦ ἀπὸ φαντάσματα. Ὅταν ἐξημέρασε, μὲ τὸ τραῖνο ἐβγα για τὸ Παρίσι.

— Ε; τί λέτε γι' αὐτὸ; ρώτησε συμπερασματικὰ ὁ Ζάν Ρεβίλ κουνώντας τὸ συμπληθικώτατο κεφάλι του... Ἐτοῖ ἐξαγνίζομαι μπροστὰ στὰ μαθησιας σας, γιατί γιὰ σας, ἀνθρώπους διανοουμένους, ἀνώτερους, ἦμουν ὡς τώρα ἕνας ἡρώας, δηλαδή, πάνω-κάτω, ἕνα κτήνος... Τὸ κακὸ εἶνε, πρόσθεσε γελῶντας, πῶς ὅτι κι' ἂν κἀν κανεὶς, τὸ μὲνει πάντα τὸ ὄνομα πού ἔβγαλε. Ἐτοῖ ἐξακολουθῶ νὰ διατηρῶ ἀκόμη τὴ φήμη ἐνὸς ἡρώα. ἂν καὶ ἔχω ὀλη τὴν ἀνανδρία πού ἀπέβλεπε, ἂν ἐπιτρέπετε τὴν ἔκφρασι, ὁ θαθμός τοῦ πολιτισμοῦ μου, ἡ μόρτα μου.

Ἄνεθια τοῦ βουνὸ λαγαριασμένον...